

Die God wat geregtigheid liefhet

SABBATMIDDAG

Skrifverwysings vir hierdie week se studie:

Psalm 33:5 en 85:10, Deuteronium 32:4, Jakobus 1:17, Titus 1:2, Eksodus 32:14, Matteus 5:43-48.

Geheueteks: “Laat hom wat wil roem, daarin roem dat hy insig het en My ken. Ek is die Here. Ek bewys liefde, reg en geregtigheid op die aarde, want dit is wat Ek wil hê, sê die Here” (*Jeremia 9:24, NAB*).

Die Ou Nabye Oosterse nasies se sogenaamde “gode” was nie net wispelturig, immoreel en onvoorspelbaar nie. Hulle het boonop mense beveel om gruweldade te pleeg, soos om kinders te offer. Ten spyte van [vele pogings om hul guns te wen], kon die destydse Paganiste nie op hul afgode staat maak nie. Die onderskeie nasies het dus nie gedurf waag om hul [vreesaanjaende] stamgode teë te gaan nie.

Volgens Deuteronium 32:17 het die mense deur hierdie afgode onwetend demone aanbid (*lees ook 1 Kor. 10:20 en 21*). Die tipe godsdiens wat die Paganiste bedryf het, het hulle geweldig vatbaar vir uitbuiting gemaak; met die gevolg dat hierdie nasies in geweldige geestelike en morele onkunde verkeer het.

’n Groter teenpool vir hierdie demoniese magte as die God van die Bybel is daar beslis nie. Jahwe is die hoogste toonbeeld van goedheid en sy karakter is onveranderlik. Dit is slegs te danke aan God se voortdurende goedheid dat ons vandag en vir ewig rede tot hoop het.

In skrilte kontras met die opgemaakte gode van die antieke wêreld, en selfs met die opgemaakte gode van ons tyd, is Jahwe diepbesorg oor boosheid, lyding, ongeregtigheid en onderdrukking — alles dinge wat Hy voortdurend en ondubbelsinnig veroordeel, maar bowenal dinge wat Hy eendag wortel en tak gaan uitroei.

**Bestudeer hierdie week se les ter voorbereiding vir Sabbat, 8 Februarie.*

Liefde en geregtigheid

Regdeur die Skrif gaan liefde hand aan hand met geregtigheid. Ware liefde vereis geregtigheid, en ware geregtigheid kan slegs gehandhaaf, en straf slegs uitgedeel word, as dit in liefde gedoen word. Die onderlinge verbintenis tussen hierdie twee begrippe is iets wat ons gewoonlik miskyk. Dit is so omdat die mensdom beide die liefde en geregtigheid verdraai het.

Lees Psalm 33:5, Jesaja 61:8, Jeremia 9:24, asook Psalm 85:10 en 89:14. Hoe werp hierdie verse lig op God se besorgdheid oor geregtigheid?

Hierdie teksverse sê pertinent dat God geregtigheid liefhet (*Ps. 33:5, Jes. 61:8*). In die Skrif is liefde en geregtigheid 'n onskeibare geheel. God se liefde en sy geregtigheid is pasmaats, en vir Hom is dit van kardinale belang dat reg, geregtigheid en regverdigheid op aarde moet geskied.

Dit is hoekom die profete, met reg, hul afkeur aan alle vorms van ongeregtigheid (insluitende onregverdige wette, gedokterde weegskale, asook die benadeling en onderdrukking van weduwees en die armes of enige ander weerlose groep) te kenne gegee het. Hulle het dit aanhoudend gedoen. Hoewel allerhande goddeloosheid en ongeregtigheid hoogty vier by die mens, is God die een wat gedurigdeur “troue liefde, reg en geregtigheid handhaaf op aarde” (*Jer. 9:24, AFR20*). In die Skrif sien 'n mens ook deurgaans hoedat God se getroue volgelinge in afwagting op sy oordele leef, dit as die beste uitkoms verwelkom; omdat dit straf oor die kwaaddoeners en die onderdrukkers bring, en omdat dit reg en geregtigheid en bevryding aan die slagoffers bring.

Om die waarheid te sê: regverdigheid, asook reg en geregtigheid, vorm die grondslag van God se regering. Sy regering wat op moraliteit en liefde afgestem is, is reg en billik. Dit verskil hemelsbreed van die korrupte regerings van hierdie wêreld, wat dikwels ter wille van persoonlike mag en gewin ongeregtigheid voortsit. “Troue liefde en waarheid ontmoet mekaar, geregtigheid en vrede omhels mekaar” [inderdaad] in die handel, wandel en wese van God (*Ps. 85:11, AFR20*).

Wat meer is, God stel dit duidelik wat Hy ons verwag. “Hy het jou bekend gemaak, o mens, wat goed is; en wat vra die Here van jou anders as om reg te doen en liefde te betrag, en ootmoedig te wandel met jou God?” (*Miga 6:8, OAB, laaste komma bygevoeg*). As daar nou 'n Goddelike eienskap is wat ons lewens besluit behoort te weerspieël — wat 'n kerneienskap in ons geloofslawe moet wees — is dit sy liefde, en die geregtigheid en genade wat daaruit spruit.

Dink aan voorbeelde wat toon dat menslike geregtigheid, nou nog, 'n verdraaiing van Goddelike geregtigheid is. So ons kan mos nie anders as uitroep dat God se volmaakte geregtigheid eendag op aarde sal geskied nie, of hoe?

God is volkome goed en regverdig

God se liefde vir geregtigheid is nie net iets wat Hy sê, waarna Hy die mens tot dieselfde koestering en beoefening van geregtigheid roep nie. Nee, Hy self is die volmaakte en onwankelbare *beliggaming* daarvan. Die Skrif leer dat God volkome heilig, getrou, regverdig en liefdevol is. Sy daade is altyd en uitsluitlik liefdevol, reg en billik. Hy doen nooit iets verkeerd nie.

Lees Deuteronomium 32:4 en Psalm 92:15. Wat leer ons uit hierdie gedeeltes oor die getrouheid en regverdigheid van God?

Hierdie en baie ander Skrifgedeeltes verklaar dat God regverdig en liefdevol is — “daar is geen ongeregtigheid by Hom nie” (*Ps. 92:16, AFR20; vgl. Ps. 25:8 en 129:4*). Die “Here [is] die regverdige, net Hy doen nie onreg nie. Hy gee môre vir môre sy beslissing; sy beslissing bly nie een dag uit nie en tog ken dié wat onreg doen, geen skaamte nie” (*Sef. 3:5, NAB*). Let hier op die direkte kontras tussen God se karakter en dié wat ongeregtigheid liefhet.

Die Here weet en begeer wat goed vir elkeen is. Hy beywer Hom voortdurend vir ’n uitkoms waarby almal die beste baat sal vind.

Lees Psalm 9:7 en 8, asook Psalm 145:9-17. Wat leer ons hieruit oor God?

Die God van die Bybel is “’n regverdige regter” (*Ps. 7:11, AFR20*) en geen boosheid is in Hom te vinde nie (*Ps. 5:4*). Dit is soos 1 Johannes 1:5 leer: “God is lig, en daar is geen duisternis in Hom nie” (*NAB & AFR20*). Tog is Hy nie net volkome goed nie. Jakobus 1 vers 13 sê ook: “God kan nie verlei word nie” (*NAB, vgl. Hab. 1:13*).

Hier sien ’n mens deurgaans dat God se goedheid en majesteit onderling verbind en onskeibaar is. Baie mense verafgod aardse mag, maar God is al een wat almagtig is. Die maniere waarop Hy daardie mag uitoefen, is egter altyd regverdig en liefdevol. Dit is geensins verrassend dat Moses se versoek aan God, “Laat my tog u heerlikheid sien,” op die volgende wyse beantwoord is nie: “Ek sal al my majesteit by jou laat verbygaan” (*Eks. 33:18 en 19, OAB*).

Waarom laat so ’n goeie God toe dat daar soveel boosheid in die wêreld is? Bespreek dit gedurende lestyd en deel dan sommer jou antwoord met die klas.

God se onveranderlike karakter

Lees Maleagi 3:6 en Jakobus 1:17. Wat leer ons uit hierdie verse oor die karakter van God?

In die eerste helfte van Maleagi 3:6 sê die Here: “Ek is die Here, Ek verander nie” (*NLV*). Vir party mense beteken dit dat God in elke denkbare opsig onveranderlik is. Te oordeel na die res van die vers, asook die onmiddellike konteks, is die onveranderlikheid van God wat hier herbeklemtoon word, eger sy *morele onveranderlikheid*. [Let hier ook op die gebruik van die verlede tydvorm in die OAB, NAB, AFR20, ABA en DB – basies, “Ek het nie verander nie” – wat daarop sinspeel dat God se veranderlikheid met iets bepaalds te make gehad het en nie op ’n onbepaalde, allesomvattende eienskap dui nie]. Let op die res van vers 6 wat toon dat God wel, in ’n rasonale sin, van besluit kan verander. Hy sê immers: “Daarom, nageslag van Israel, is julle nie heeltemal uitgewis nie” (*NLV*). Direk in die volgende vers sê die Here aan die volk: “Keer terug na My toe en Ek sal na julle toe terugkeer” (*Mal. 3:7, NLV*).

Duidelik het God ’n wederkerige verhouding met sy skepping. Ten spyte van die passievolle oor-en-weerpraters tussen God en die mens, en te midde van al die gewoel, bly God se karakter onveranderlik. Jakobus 1:17 beaam dit, wanneer hy skryf dat alle goeie en volmaakte gawes van God af kom, ’n God by wie geen skadu van verandering te bespeur is nie. God is nie die oorsaak van onheil in die wêreld nie.

Hier en ook elders leer die Skrif gedurigdeur dat God se karakter onveranderlik is. Kortom, die Bybel leer deurgaans dat God *in ’n morele sin* onveranderlik is. Die smee van hegte vriendskapsbande met die mens is iets waartoe God by magte is, en wat Hy inderdaad ook doen. Op daardie verhouding reageer Hy, maar altyd in ’n gees van liefde en regverdigheid.

Lees 2 Timoteus 2:13, Titus 1:2, asook Hebreërs 6:17 en 18. Wat sê hierdie verse vir ons oor God?

Die Here kan nie Homself verloën nie, Hy kan nie leuens uiter of aanhang nie, en sy beloftes kan nie verbreek word nie. Ons het die versekering dat die God van die Bybel en die God wat in Christus Homself vrywillig as soenoffer gegee het, presies dieselfde persoon is. Hierdie God kan ons sonder voorbehoud vertrou. In Hom kan ons moed skep en het ons ’n toekomshoop, want soos Hebreërs 13:8 dit stel: “Bly Jesus Christus steeds dieselfde — gister, vandag en vir altyd” (*NLV, woordorde aangepas*).

Hoe leer ’n mens om op God se goedheid staat te maak, selfs al het dinge lelik skeefgeloop in jou lewe? Hoe help die wete dat God vir ons gekruisig is jou daarmee?

'n God wat berou het?

Kan die Here “berou” toon? Indien wel, wat beteken dit? Ons het reeds gesien dat God se karakter onveranderlik is. Sommige Bybelverse praat egter van God wat oor ’n bepaalde voorneme “berou” het (*veral in die OAB*) of wat daarvan “afgesien” het (*gewoonlik in die ander vertalings*). Berou behels gewoonlik — wel ten minste vir die mens — die besef dat jy verkeerd gedoen het. So hoekom dan hierdie sporadiese uitbeelding van ’n God wat “berou” toon?

Lees Eksodus 32:14 en vergelyk dit met Jeremia 18:4-10. Wat dink jy van hierdie beskrywings oor God wat (*in die OAB*) “berou” oor ’n bepaalde voorneme het, of wat daarvan “afsien” (*in die NAB*)?

In hierdie en vele ander Skrifgedeeltes sien ons hoedat God in reaksie op die volk se berou of iemand wat vir hulle intree, van sy oordele afsien. Dit werk so: God belowe om van sy beplande straf af te sien as die mense ophou om goddeloosheid te bedrywe. Hierdie afstel van sy oordele in reaksie op menslike bekering is ’n algemene tema regdeur die Skrif.

Lees Numeri 23:19 en 1 Samuel 15:29. Wat leer hierdie verse — het die Here wel “berou” of nie?

Hierdie Skrifgedeeltes stel dit onomwonde: God “is geen mens, dat Hy berou sou hê nie” (*1 Sam. 15:29, OAB*) en “God is geen man dat Hy sou lieg nie; of ’n mensekind dat dit Hom sou berou nie. Sou Hy iets sê en dit nie doen nie, of spreek en dit nie waar maak nie?” (*Num. 23:19, OAB*). Wanneer ’n mens hierdie verse saam met ander Skrifgedeeltes lees, kan dit nie beteken dat God nooit ooit van besluit verander nie. Nee, dit dra eintlik ’n bepaalde waarheid oor, naamlik dat die Here nie op dieselfde wyse as die mens berou het nie. In teenstelling met die mens hou Hy altyd sy beloftes. Hoewel Hy in antwoord op menslike berou van voorneme verander, is dit altyd in ooreenstemming met sy goedertierenheid en sy Woord. Die Here sien in reaksie op die mens se berou van sy oordele af; juis omdat Hy goed, regverdig, liefdevol en genadig van karakter is.

Waarom is die Bybelse uitbeelding van God wat “berou” het, so veelseggend? Wat sê dit vir ons oor die bestendigheid van God se karakter tesame met die feit dat Hy opreg ’n wederkerige vriendskap met die mens soek, ’n band wat daadwerklik betekenisvol vir Hom is?

Beoefen liefde en reg

“Weet dan nou: die Here jou God, Hy is God. Hy is die betroubare God wat sy verbond in stand hou en sy troue liefde betoon tot aan die duisendste geslag van hulle wat Hom liefhet en sy gebooe gehoorsaam” – dit is wat die Bybel ons deurgaans leer (*Deut. 7:9, NAB*). Die hoogste uitdrukking van sy inherente goedheid en liefde is Jesus op Golgota (*lees Rom. 3:25 en 26, asook hfst. 5:8*). Psalm 100 vers 5 sê: “want die Here is goed, aan sy liefde is daar geen einde nie, sy trou duur van geslag tot geslag” (*NAB, vgl. Ps. 89:2*). So, ons kan die Here vertrou. Hy gee slegs goeie gewas aan sy kinders (*Jak. 1:17; vgl. Luk. 11:11-13*). Om die waarheid te sê, Hy gee selfs goeie dinge aan diegene wat in vyandskap met Hom leef.

Lees Matteus 5:43-48. Wat leer 'n mens daaruit oor God se wonderlike liefde? Hoe behoort ons, inaggenome wat Jesus ons hier leer, teenoor ander op te tree?

Matteus 5 beskryf God se liefde as volmaak. 'n Mens se liefde is onvolmaak (of “onvolkome” soos die NLV sê), as dit slegs vir dié is wat jou liefhet. Tog het die Here selfs dié lief wat Hom haat, selfs diegene wat Hom vyandiggesind is. Sy liefde is inderdaad “volkome” en is derhalwe volmaak.

Hoewel God se liefde en genade alle redelike verwagtinge oortref, stel dit nooit geregtigheid tersyde nie. Dit bots nooit met geregtigheid nie. In teendeel, dit voeg genade en geregtigheid saam (*Ps. 85:10*). Dit is juis in dié verband wat die Skrif ons maan: “Tree op met liefde en regverdigheid, en lewe voortdurend met 'n vaste vertroue op jou God” (*Hos. 12:7, NLV*). Die OAB stel dit só: “beoefen liefde en reg, en hoop gedurigdeur op jou God” (*Hos. 12:6, OAB; vgl. Luk. 11:42*).

Uiteindelik sal die Here self volmaakte reg en geregtigheid laat geskied. Let op die lering in Romeine 2 vers 5: ons moet in afwagting op “die oordeelsdag” leef, “wanneer God sy regverdige oordeel sal uitspreek” (*NAB*). Eendag sal die verlostes sing: “Groots en wonderbaarlik is u dade, Here God, Almagtige. Regverdig en betroubaar is u paaie, o Koning van die nasies. Wie sal dan nie vir U ontsag hê nie, Here, en u Naam nie verheerlik nie? Want U alleen is heilig! Al die nasies sal kom en in aanbidding voor U neerval, want u regverdige dade is geopenbaar” (*Op. 15:3 en 4, AFR20; vgl. Op. 19:1 en 2*).

Jesaja 25:1 verklaar: “Here, U is my God! Ek wil U prys en u Naam grootmaak. U het asemrowende dinge gedoen; die dinge wat U lank gelede reeds beplan het, het U stiptelik en volgens u woord uitgevoer” (DB en lees ook die ABA). Hoe kan ons leer om, selfs in tye van teëspoed, die Here te loof en prys? Op watter maniere kan die lewe wat jy lei opsigself 'n lofgebed tot God wees, sodat dit reg en geregtigheid in jou invloedseer bevorder?

Vir verdere studie: Lees die volgende gedeelte uit Ellen G. White se geskrifte — “God’s Love for Man” (bl. 9-15, *Steps to Christ*).

“Die woorde van God weerspieël sy karakter. Hy het self sy oneindige liefde en medelye bekend gemaak. Toe Moses bid, ‘Laat my tog u heerlikheid sien,’ antwoord die Here: ‘Ek sal al my goedheid reg voor jou laat verbygaan’ (Eks. 33:18, OAB; vers 19, AFR20). [Goedheid] — dít is wat sy heerlikheid is. Die Here gaan toe reg voor Moses verby en roep uit: ‘Die Here, die Here, ’n barmhartige en genadige God, geduldig, oorvloedig in troue liefde en waarheid, wat troue liefde vir duisende bly handhaaf, wat skuld, oortreding en sonde vergewe’ (Eks. 34:6 en 7, AFR20). Hy ‘word stadig kwaad en is liefdevol en getrou,’ en ‘het ’n welbehag in goedertierenheid’ (Jona 4:2, NLV; Miga 7:18, OAB).

“Deur oneindig baie liefdeblyke, beide in die hemel en op aarde, bind God die menshart aan Hom. Deur die wonders van die natuur, en deur die hegte en mees tederlike bande waartoe aardbewoners in staat is, probeer Hy Hom aan ons openbaar. Tog kan hierdie dinge nie die volheid van sy liefde weergee nie. Hoewel die Here ons al hierdie bewyse van sy liefde geskenk het, het die groot teëstander van die goeie [te wete Satan] die mens hiervoor verblind, met die gevolg dat ons [sedert die sondeval] vreesbevange vir God is, en dat Adam en Eva se nageslagte Hom as kwaai en onvergewensgesind beskou het [en steeds so beskou]. Satan het die mensdom daarvan oortuig dat God se grootste eienskap sy strenge geregtigheid is; dat Hy ’n hardvogtige regter, ’n puntenerige en gevoellose skuldeiser is. [So] beeld die duivel die Skepper as ’n wese uit wat die mens met ’n jaloerse besitlikheid fyn dophou om te sien waar ons [die geringste] fout of flater begaan, sodat Hy ons daarvoor kan straf. Vir die verwydering van hierdie drogbeeld, en om God se oneindige liefde aan Adam en Eva se nasate te openbaar, kom Jesus toe aarde toe en kom woon by die mens” (Ellen G. White, *Steps to Christ*, bl. 10, 11).

Vrae vir bespreking:

- ❶ **Waarom is dit so belangrik om te besef dat God se heerlikheid ten nouste met sy goedheid verbind is? [Let veral hier op die AFR20-vertaling van Eksodus 33:19.] Hoe help hierdie besef ons om ’n bepaalde teologiese wanopvatting teë te staan, naamlik dat God se heerlikheid altyd met die vertoon van sy absolute mag te make het, sonder om ook op sy karakter en liefde te fokus?**
- ❷ **Het jy al ooit God se goedheid bevraagteken? Ken jy enigeen wat dit al gedoen het, dalk oor die optrede van Christene wat voorgee dat hulle Jesus volg of bloot vanweë al die boosheid op aarde? Hoe het jy deur jou eie vertwyfeling gewerk? Hoe kan jy dalk ander mense help wat nou ook met hierdie vraagstuk worstel? Let in dié verband op volgende week se les.**
- ❸ **Bespreek Maandag se vraag in klastyd. Kyk of julle klaarheid hieroor kan bereik. Die groot stryd is ’n werklikheid. Hoe help dit ’n mens om al die boosheid op aarde te verstaan?**